

■ Əlirza Rəhib

YAŞAMAQ OLMAZ

Qalıcı olmaq üçün heç bir iş görməmişəm.
Həmişə arxam Günəşə
qar üstündə yol getmişəm.

Sözlər çox yorulub.
Və mən
heç vaxt bir qəzetin sütununa
söykənmədiyimə rəğmən
yənə də tünd bir dil yarada bilmədim
ki, o dildə yazım.

Sən olmayanda
böyük bir ilğımdır evin kiçik hovuzu...
Ki, yazım:
geriyə sayılan bu saniyələrdə
ölmək olar,
amma yaşamaq olmaz...

GÖZƏL BİR HƏYAT

Qidalanma və mütaliə.
Gözəl bir həyat.
Biz yeməyi dünyanın
bütün qüssələriylə birgə yeyirik
və doyuruq.

Səhər yeməyi
dəli dana xəstəliyi xəbəriylə.
Nahar
hərrac və auksion elanıyla.

Bir loğma,
sonra bir stəkan
Şimal dənizinin nefti.
Bir çəllək otuz beş dollar.

Bizim süfrəmiz yoxdur,
qəzetin üstündə yemək yeyirik!

AYAQ İZİ

Meşə
yağışın ayaq izidir.
Xarabalıq
tufanın ayaq izi.
Mən sənin ayaq izinəm.
Həmişə evinin qapısı arxasında
bitirəm.

SƏNİ GÖZLƏYƏRKƏN

Səni gözləyərkən
möhkəm vurur,
sıxılır qəlbim.
Kiçilir
bu qol saatının şüşəsi boyda.

DUEL

Yaxşı hava var idi
Missisipi sahilində.
Belimdə dolu bir altıaçılan,

Əlirza Rəhib 1968-ci il, yanvar ayının 17-də Tehranda dünyaya gəlmişdir. Atası mazandaranlı, anası cənubi azərbaycanlıdır. Şair olmaqla yanaşı, həm də peşəkar mahnı yazarı və tənqidçi olan Əlirza Təbriz Universitetinin hüquq fakültəsini bitirmiş, Təbrizdə yaşadığı on il ərzində Azərbaycan dili və ədəbiyyatına dərinlənmiş, hətta Azərbaycan və Türkiyə türk-cəsində bir neçə şeir də yazmışdır. Yara-dıcılığının böyük hissəsi fars dilində olan şair ötən əsrin 80-ci illərindən şeir yazma-ğa başlamış, mütəmadi olaraq dövrü mət-buatda çap olunmuşdur. “İki stəkan çe-helgiyah cövhəri” və “Part-time eşq” adlı şeir kitablarının müəllifi Əlirza Rəhib 2020-ci il, iyun ayının 25-də Tehranın Ati-ye xəstəxanasında əlli iki yaşında korona-virusdan dünyasını dəyişmişdir.

dodağımın qırağında bir siqar.
Bir az o yanda
mənim ölçümə uyğun gəlməsin deyə dua etdiyim
bir tabut...

Üzbəüzümdə
tale gəmisinə minib gəlmiş bir kovboy -
eynilə sənin gözlərin kimi qara olan
iri, lənətli gözləriylə.
Sənin gözünün xatirəsinə qərq oldum bir anlıq!
İsti və təkəbbürlü.
Missisipinin ahəstə rəqsi kimi.
Hah!

İndi sonsuzadək vaxtım var
sənin gözlərini düşünməyə
əlimdə dolu bir altıaçılan,
dodağımın qırağında bir təbəssüm.

Həyat hərdən bu cür isti və hamar olur!
Bu, bir nağıl deyil.
Bunlar Şanssız Lyukun son sözləridir.
Dərin və sakit.
Missisipinin sonsuz axını kimi.

MƏN DƏ SEVMƏYİN PEYĞƏMBƏRİYƏM

Çarli Çaplin yaşayıb və ölüb.
Daha heç kəs o cür istehzayla gülməyəcək
qızıl qəsrlərə.
Şekspir də...
Bethoven yaşayıb və ölüb.
Eynşteyn də.
O möcüzələr də daha təkrarlanmayacaq.

Mən də sevməyin peyğəmbəriyəm
və sadəliklə öləcəm.
Mübarizədən söhbət gedə bilməz.
Savaşmayacam axmaq şeylərin uğrunda -
sağ qalmağın,
sərvətin,
məşhur olmağın...

Salam vermək rahatlığıyla,
bir “Səni sevirəm” sadəliyiylə öləcəm.
Və daha heç kəs
bu cür sevməyəcək səni!

SƏNİN ÜÇÜN!

Bütün sözləri işlədiblər.
Hansı təzə səsle danışım səninlə?
Əbədi olsun dodaqlarının balı!
Təkrar cümlə olsa da!

Sənə bir təbəssüm hədiyyə edirəm
və bir neçə atəşin qızılgül budağı.
Sadə və dəyərsiz olsa da.
Bu təbəssüm atamın dodaqlarındaydı
atəş kütləsiylə üz-üzə qalarkən.
Bu güllərisə
atəş mancanağında gülümsəmiş bir peyğəmbərin
əlindən almışam.
Gülümsə, sənin dodağın təkrar deyil!
Təkrar deyil

damarlarımın döyüntüsündə təkrarlanan
“Səni sevirəm” ayəsi.
Təkrar olmayan bir şey doğulur hər dəfə
sənin gülüşlərində...

XOŞ GƏLDİN

Xoş gəldin
nəfəsi kəsilmiş yollar,
təqaüddü skamyalar,
dişsiz açarlar dünyasına...
Paradoks dünyaya xoş gəldin.
Yox olmaq dünyasına.
Qulaqlarını tut.
Bu, əsməyən bir küləyin nəğməsidir.
Ancaq tamaşa et.
Üzünə tamaşa et daş güzgülərdə,
ağac qabığında!

CƏNGAVƏR

Diz çökdüm bayram gecəsində.
Çayın kənarında.
Diz çökdüm.
Xəncərimi sıyırdım.
And içdim sənin - şəhərin gözəlinin eşqinə!

Dedim ki, bu gündən sənin cəngavərin olacam.
Getməyəcəm yel dəyirmanlarının döyüşünə.
Öldürməyəcəm bir Əhriməni keşiş libasında.
Dedim ki, səni sevirəm
və bilirəm çayın
mənim sözlərimi sənə gətirdiyini.
Və sənə sahib olmaq niyyətiylə
bir sikkə atdım çaya.
Bir az o yanda aşiq bir kişi
adını eşitdi,
qəlbini atdı çaya...

ÖLÜM

Əcaib bir bədheybət idi ölüm.
Əlçatmazda bir dəhşət.
Dayəm deyərdi:
“Ya çatlaq divardan gələr,
ya paltar yırtığından nüfuz edər,
ya da...”

Üzü yox idi.
Ayaq izi yox idi.
İlk dəfə cənazə görəndə
hiss etdim onu.
Sanki meşənin əlçatmazında
bir elektrik mişarının olduğunu
nəvələrindən hiss edirsən
və əsirsən.

Get-gedə yaxınlaşdı.
O günlər güclüydü,
məhəllə qəssabını məğlub edə bilərdi!
Amma
yaxınlaşdıqca daha da kiçildi.
Adı radionun günorta xəbərlərində gələcək
qədər kiçildi.
İlk bomba düşəndə
çatlaq divar və yırtıq paltar çoxaldı.
Ölüm əldən-ayaqdan düşdü.

Ürəyim yandı halına.
Ölüm - məhəllə uşaqlarının oyuncağı
yerlə sürünürdü
sınmış başı və göy bədəniiylə.
Camaatın ayağı altından kənara çəkirdi özünü.
Evə gətirdim, qulluğunda durdum.

Ruhun şad olsun, dayə.
İndi mən oturub uşaqlıq tənəyyüllərimi yazıram.
Və ölüm - bu ələ öyrəşmiş pişik
pəncərənin kənarında oturub Ayı yalayır.

Fars dilindən tərcümə edən:
Məhəmməd Nuri